

TAYLOR JENKINS REID

Daisy Jones & The Six

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

CORINT
BOOKS

—2021—

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

TAYLOR JENKINS REID
DAISY JONES & THE SIX
Copyright © 2019 by Rabbit Reid, Inc.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA BAZAAR este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-940-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REID, TAYLOR JENKINS

Daisy Jones & The Six / Taylor Jenkins Reid; trad. din
lb. engleză de Maria Adam. - București: Corint Books, 2021
ISBN 978-606-793-940-8

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

ADMIRATOAREA

**DAISY
JONES**

1965–1972

Daisy Jones s-a născut în 1951 și a crescut în Hollywood Hills, Los Angeles, California. Unica fiică a lui Frank Jones, un renumit pictor britanic, și a lui Jeanne LeFevre, manechin francez, Daisy a devenit cunoscută la sfârșitul anilor '60, pe Sunset Strip, pe vremea când era adolescentă.

ELAINE CHANG (biografă, autoarea cărții *Daisy Jones: Floare sălbatică*): Iată ce era atât de captivant la Daisy Jones chiar înainte ca aceasta să devină „Daisy Jones”, cea pe care o știm cu toții.

Ai o fată albă, bogată, care crește în LA. E superbă – încă de mică. Are ochii mari și albaștri, uimitori – un albastru întunecat, cobalt. Una dintre istorioarele mele preferate despre ea spune că, în anii '80, o companie care producea lentile de contact colorate chiar a creat o nuanță care se numea Daisy Blue. Daisy are părul arămiu atât de des și de ondulat, și... atât de bogat! Iar pomeții ei par aproape umflați, atât de definiți sunt. Și are o voce incredibilă pe care nu o cultivă, nu ia lecții de canto. S-a născut cu toți banii din lume, are acces la

orice vrea – artiști, droguri, cluburi –, orice, și totul i-a fost pus la dispoziție.

Dar nu are pe nimeni. Nici frați, nici familie extinsă în Los Angeles. Doi părinți care sunt atât de prinși în lumea lor, încât existența ei le este aproape indiferentă, cu toate că nu se sfîesc să o pună să pozeze pentru prietenii lor artiști. De asta sunt atât de multe tablouri și fotografii cu Daisy când era mică – artiștii care veneau în casa aceea o vedeau pe Daisy Jones, vedeau cât de superbă era și voiau s-o immortalizeze. Este grăitor faptul că nu există niciun tablou cu Daisy realizat de Frank Jones. Tatăl ei era prea ocupat cu nudurile lui masculine, ca să-i dea prea multă atenție fetei. Așa încât, în general, Daisy și-a petrecut copilăria mai mult singură.

Dar, în realitate, a fost un copil foarte sociabil și dezvoltat – Daisy cerea deseori să se tundă doar pentru că îi plăcea coafeza, îi întreba pe vecini dacă putea să le plimbe câinii; era și o glumă în familie la acea vreme, cum că Daisy a încercat să facă un tort pentru ziua poștașului. Așadar, e o fată care vrea cu disperare să creeze legături, dar nu există nimeni în viața ei cu adevărat interesat de cine e ea, mai ales părinții ei. Și asta o distruge cu adevărat. Însă este și felul în care devine o adevărată legendă.

Ne plac oamenii distruși, frumoși. Și nu există nimeni mai vizibil distrus și mai frumos în stil *clasic* decât Daisy Jones.

Așa că e logic că Daisy începe să apară pe Sunset Strip. Acest loc deopotrivă strălucitor și sordid.

DAISY JONES (*cântăreață, Daisy Jones & The Six*): Puteam să ajung pe Strip de la mine de acasă pe jos. Aveam vreo paisprezece ani și eram sătulă să zac pe acolo, căutând în zadar ceva de făcut. Nu eram destul de mare să intru în vreun bar sau club, dar tot mă duceam.

Îmi amintesc că am luat o țigară de la un tehnician al trupei Byrds¹ când eram copilă. Am învățat repede că oamenii te credeau mai mare dacă nu purtai sutien. Și câteodată umblam cu un batic pe cap cum făceau fețele șmechere. Voiam să mă integrez printre admiratoarele de pe trotuar, cu jointurile și sticlutele lor, și tot tacâmul.

Așa că am luat o țigară de la un tehnician din fața de la Whisky a Go Go² într-o seară – era prima dată când fumam și am încercat să mă prefac că fumam tot timpul. Mi-am oprit tusea în gât și tot restul, și am flirtat cu el cât de bine m-am priceput. Mi-e jenă când mă gândesc acum cât de stângace eram, probabil.

Dar, în cele din urmă, a venit un tip la tehnician și i-a zis: „Trebuie să intrăm și să montăm amplificatoarele”. Iar el s-a întors spre mine și mi-a spus: „Vii și tu?” Și așa m-am strecurat prima dată la Whisky.

¹ The Byrds a fost o trupă rock din Statele Unite ale Americii, formată în Los Angeles în 1964 și destrămată în 1973. Melodiile care i-au adus celebritatea au fost versiunile melodiilor lui Bob Dylan, „Mr. Tambourine Man” și „My Back Pages” (n. red.).

² Celebru club de noapte din West Hollywood (n. red.).

Am rămas în oraș în noaptea aceea până pe la trei sau patru dimineța. Nu mai făcusem niciodată așa ceva, dar deodată mă simțeam ca și cum *existam*. Făceam parte din ceva. Am trecut de la zero la o sută în noaptea aia. Beam și fumam orice îmi dădea oricine.

Când am ajuns acasă, am intrat pe ușa din față, beată și drogată, și m-am prăbușit pe pat. Sunt destul de sigură că părinții mei nici n-au observat că fusesem plecată.

M-am trezit, am ieșit și a doua seară și am făcut același lucru.

În cele din urmă, paznicii de pe Strip au ajuns să mă recunoască, așa că mă lăsau să intru oriunde mă duceam. La Whisky, London Fog, la Riot House. Nimănui nu-i păsa cât de tânără eram.

GREG MCGUINNESS (*fost recepționar, Continental Hyatt House*): Ah, omule, nu știi de câtă vreme stătea Daisy pe la Hyatt House până s-o remarc eu, dar îmi aminnesc când am văzut-o prima dată. Vorbeam la telefon și intra o fată foarte înaltă, foarte slabă, cu breton. Și cu cei mai rotunzi și mai mari ochi albaștri pe care i-am văzut vreodată în viața mea, omule! Și mai era și zâmbetul... Un zâmbet enorm. A intrat la brațul unui tip. Nu-mi amintesc cine era.

Multe fete de pe Strip pe vremea aia, adică, erau tinere, dar încercau să pară mai mari. Daisy însă pur și simplu *era*. Nu părea că încearcă să fie altcineva. În afară de ea însăși.

După aceea, am observat că venea des la hotel. Mereu râdea. Nu era nimic blazat la ea, cel puțin când

am cunoscut-o eu. Era ca și cum te uita la Bambi cum învăța să meargă. Era foarte naivă și foarte vulnerabilă, dar simțea că are ceva special.

Îmi făceam griji pentru ea, ca să fiu sincer. Erau atât de mulți bărbați pe acolo care erau... atrași de niște copile. Staruri rock de treizeci și ceva de ani care se culcau cu adolescente. Nu spun că era în regulă, doar că așa se întâmpla. Câți ani avea Lori Mattix¹ când era cu Jimmy Page? Paisprezece? Și Iggy Pop cu Sable Starr²? A și cântat despre asta, omule. Se lăuda cu chestia asta!

Când venea vorba de Daisy, toți cântăreții, chitariștii, tehnicienii se uitau la ea. Dar ori de câte ori o vedeam, încercam să mă asigur că era în regulă. Stăteam cu ochii pe ea ici și colo. Îmi plăcea mult de ea. Era pur și simplu mai tare decât orice altceva se întâmpla în jurul ei.

DAISY: Am învățat despre sex și dragoste pe pielea mea. Că bărbații iau ce vor și nu simt că ar avea vreo responsabilitate, că unii oameni nu vor decât o bucată din tine.

¹ Lori Mattix, cunoscută și ca Lori Maddox ori Lori Lightning, model al anilor '70, care a ținut prima pagină a ziarelor din pricina relațiilor sentimentale cu muzicieni celebri precum David Bowie, Jimmy Page și Mick Jagger, pe vremea când era minoră. În prezent, este una dintre cele mai aprige susținătoare ale mișcării Me Too (n. red.).

² Sabel Starr, sau Sabel Hay Shields (1957–2009), mare admiratoare a muzicienilor Iggy Pop, Mick Jagger, Rod Stewart, Alice Cooper, David Bowie și Marc Bolan, cu care se lăuda că a întreținut relații sexuale de la o vârstă foarte fragedă (n. red.).

Cred că erau fete – Plaster Caster¹, o parte din trupa GTO² –, poate de ele nu profita nimeni, nu știu. Pentru mine însă a fost o chestie urâtă, la început.

Mi-am pierdut virginitatea cu cineva care... Nu contează cine a fost. Era mai mare, era baterist. Eram în holul de la Riot House și m-a invitat la etaj să tragem niște linii. A spus că eram fata visurilor lui.

Eram atrasă de el, mai ales fiindcă el era atras de mine. Voiam cu disperare să mă considere cineva specială. Eram atât de dornică să stârnesc interesul cuiva!

Până să-mi dau seama, eram în patul lui, iar el m-a întrebat dacă știu ce fac și am spus da, deși răspunsul era nu. Însă toți vorbeau mereu despre iubirea liberă și că sexul era ceva bun. Dacă erai tare, dacă erai la modă, îți plăcea sexul.

M-am uitat în tavan tot timpul, așteptând să termine. Știam că trebuia să mă mișc, dar am stat inertă, mi-era frică să mă mișc. Nu se auzea în cameră decât sunetul hainelor noastre care se frecau de cuvertură.

Habar nu aveam ce făceam sau de ce făceam lucrurile pe care știam că nu vreau să le fac. Am făcut multă terapie la viața mea. Adică, multă terapie. Acum înțeleg de ce. Mă văd cu claritate. Voiam să fiu în preajma acestor bărbați – a acestor celebrități –,

¹ Cynthia Plaster Caster, sau Cynthia Albritton (n. 1947), artistă americană care a devenit celebră din pricina relațiilor intime întreținute cu muzicieni faimoși, dar și a lucrărilor sale în ipsos, de regulă reprezentând penisuri erecte ale unor cântăreți și cinești la modă (n. red.).

² The GTOs (Girls Together Outrageously), trupă de fete care a activat în perioada 1968–1970 (n. red.).

pentru că nu știam cum altfel să fiu importantă. Și credeam că trebuia să le fac pe plac dacă voiam să rămân importantă.

Când a terminat, s-a ridicat, iar eu mi-am tras rochia în jos. Și el a spus: „Dacă vrei să cobori înapoi la prietenele tale e în regulă”. Nu aveam prietene, de fapt, dar am înțeles ce a vrut să spună: trebuia să plec.

N-a mai vorbit niciodată cu mine.

SIMONE JACKSON (*vedetă disco*): Îmi amintesc că am văzut-o într-o seară pe Daisy pe ringul de dans de la Whisky. Toți o vedeau. Ochii ți se duceau direct la ea. Dacă restul lumii era de argint, Daisy era de aur.

DAISY: Simone a devenit cea mai bună prietenă a mea.

SIMONE: O luam pe Daisy cu mine peste tot. N-am avut niciodată o soră...

Îmi amintesc... A fost revolta de pe Sunset Strip, când ne-am dus toți la Pandora și am protestat față de interdicția de circulație impusă de polițiști. Eu și Daisy am ieșit, am protestat, ne-am întâlnit cu niște actori și ne-am dus la Barney's Beanery să continuăm petrecerea. După aceea, am mers acasă la cineva. Daisy a adormit în curtea tipului. Nu am plecat acasă până a doua zi după-amiază. Cred că avea vreo cincisprezece ani. Eu, probabil nouăsprezece. Mă tot gândeam: *Chiar nu-i pasă nimănui de fata asta în afară de mine?*

Și, apropo, pe atunci luam toți metamfetamină, chiar și Daisy, așa tânără cum era. Dar dacă voiai să rămâi

slabă și să stai trează toată noaptea, luai ceva. Mai ales benzadrină sau amfetamină.

DAISY: Pastilele de slăbit erau o alegere la îndemână. Nici măcar nu păreau să fie o alegere. Nici măcar nu ți se părea că te droghezi, la început. Și cocaina la fel. Dacă era prin preajmă, luai o doză. Oamenii nu o considerau o dependență. Nu era așa.

SIMONE: Producătorul meu mi-a cumpărat o casă în Laurel Canyon. Voia să se culce cu mine. L-am refuzat și tot mi-a cumpărat-o. Am pus-o pe Daisy să se mute la mine.

Am ajuns să împărțim patul timp de șase luni. Așa că pot să vă spun precis că fata aia nu dormea nicio dată. Eu încercam să adorm pe la patru dimineața, iar Daisy voia să stea cu lumina aprinsă ca să citească.

DAISY: Multă vreme m-am luptat cu o insomnie destul de gravă, încă de când eram mică. Eram trează la unsprezece noaptea, spuneam că nu-s obosită, iar părinții țipau mereu la mine „să mă duc la culcare”. Așa că, în toiul nopții, căutam mereu să fac lucruri care nu implicau zgomot. Mama avea niște romane de dragoste pe acasă, așa că le citeam. Era două noaptea, părinții mei aveau o petrecere la parter, iar eu stăteam în pat cu veioza aprinsă și citeam *Doctor Jivago* sau *Peyton Place*.

Pe urmă a devenit un obicei. Citeam orice găseam. Nu eram pretențioasă. Thrillere, romane polițiste, SF.

Când m-am mutat la Simone, am găsit într-o zi o cutie cu biografii istorice la marginea drumului, în Beachwood Canyon. Le-am devorat în scurt timp.

SIMONE: Îți spun, ea e motivul pentru care am început să port măști de dormit. [*Râde*] Pe urmă am continuat, pentru că arătam șic.

DAISY: Locuiam de două săptămâni cu Simone când m-am dus acasă să mai iau haine.

Tata a spus: „Ai stricat cafetiera azi-dimineață?”

Am răspuns: „Tată, eu nici nu locuiesc aici”.

SIMONE: I-am spus că singura condiție ca să stea cu mine era că trebuia să meargă la școală.

DAISY: Liceul nu a fost ușor pentru mine. Știam că trebuia să faci ce ți se spune ca să ieși un 10. Dar mai știam și că multe dintre lucrurile care ni se spuneau erau tâmpenii. Îmi amintesc că am avut de făcut un eseu despre cum a descoperit Columb America, așa că am scris o lucrare despre cum *nu* a descoperit Columb America. Pentru că n-a descoperit-o el. Dar am luat 4.

I-am spus profesoarei: „Dar am *dreptate*”.

Și ea a spus: „Dar n-ai respectat *tema*”.

SIMONE: Era atât de deșteaptă, iar profesorii ei nu păreau să își dea seama de asta!

DAISY: Oamenii spun mereu că n-am absolvit liceul, dar l-am absolvit. Când am traversat scena să-mi iau diploma, Simone mă aplauda. Era foarte mândră de mine!

Și am început să mă simt și eu mândră de mine. În noaptea aceea, am scos diploma din învelitoare, am îndoit-o și am folosit-o pe post de semn de carte în romanul pe care îl citeam, *Valea păpușilor*.

SIMONE: Când primul meu album a dat chix, compania de discuri a renunțat la mine. Producătorul ne-a dat afară din casă. M-am angajat chelneriță și m-am mutat cu verișoara mea, în Leimert Park. Daisy a trebuit să se întoarcă la părinții ei.

DAISY: Mi-am strâns lucrurile de la Simone și le-am dus cu mașina înapoi acasă, la ai mei. Când am intrat pe ușă, mama era la telefon, fuma o țigară.

Am spus: „Bună, m-am întors!”

Ea a răspuns „Ne-am luat canapea nouă” și a continuat să vorbească la telefon.

SIMONE: Daisy a moștenit frumusețea de la mama ei. Jeanne era splendidă. Îmi amintesc că am întâlnit-o de câteva ori. Ochi mari, buze foarte pline. Avea o anumită senzualitate. Oamenii îi spuneau mereu lui Daisy că arăta exact ca mama ei. Într-adevăr, ele două semănau, dar știam că nu trebuia să-i spun așa ceva lui Daisy.

Cred totuși că o dată mi-a scăpat: „Mama ta e frumoasă”.

Daisy mi-a răspuns: „Da, frumoasă și nimic altceva”.

DAISY: Când am fost izgonite din casa lui Simone, a fost pentru prima dată când mi-am dat seama că nu puteam să zburd așa, să trăiesc pe seama altora.

Cred că aveam vreo șaptesprezece ani. Și a fost pentru prima dată când m-am întrebat dacă aveam vreun scop în viață.

SIMONE: Câteodată, Daisy venea la mine, făcea un duș sau spăla vasele. O auzeam cântând piesele lui Janis Joplin sau Johnny Cash. Îi plăcea să cânte „Mercedes Benz”. Suna mai bine ca oricine altcineva. Eu încercam să fac rost de încă un contract de disc – luam lecții de canto tot timpul, chiar munceam din greu –, dar Daisy... Pentru ea era foarte ușor. Voiam s-o urăsc pentru asta, dar nu este ușor să o urăști pe Daisy.

DAISY: Una dintre amintirile mele preferate a fost... Eu și Simone mergeam împreună cu mașina pe La Cienega, probabil în BMW-ul pe care îl aveam pe atunci. Acum e un centru comercial uriaș acolo, dar atunci era doar Record Plant. Nu știu unde ne duceam, probabil la Jan să luăm un sandvici. Dar ascultam *Tapestry*¹. Și a început „You’ve Got a Friend”. Eu și Simone cântam împreună cu glas tare, odată cu Carole King. Dar eu chiar ascultam și versurile. Adică le simțeam. Cântecul acela mă făcea mereu să mă simt recunoscătoare pentru ea, pentru Simone.

Există o liniște care apare când știi că ai în viața ta un om care ar face orice pentru tine, pentru care ai face orice. Cu ea a fost prima dată când am avut chestia asta.

¹ Al doilea album de studio al cântăreței americane Carole King, vândut în 25 de milioane de exemplare în lumea întreagă și recompensat cu patru premii Grammy în anul 1972 (n red.).

Mi-au dat puțin lacrimile, ascultând în mașină cântecul acela. M-am întors spre Simone și am deschis gura să vorbesc, dar ea a dat doar din cap și a spus: „Și eu”.

SIMONE: Era misiunea mea să o conving pe Daisy să facă ceva cu vocea ei, dar Daisy nu avea să facă nimic din ce nu voia cu adevărat să facă.

Începuse deja să-și impună personalitatea. Când am cunoscut-o, era încă puțin naivă, dar [*râde*] să spunem că, între timp, devenise mai dură.

DAISY: Mă întâlneam cu vreo doi tipi pe atunci, inclusiv cu Wyatt Stone de la The Breeze. Și nu simțeam același lucru pentru el cum simțea el pentru mine.

Într-o seară, fumam un joint pe acoperișul unui apartament în Santa Monica, iar Wyatt a spus: „Te iubesc atât de mult și nu înțeleg de ce nu mă iubești și tu”.

Am spus: „Te iubesc atât cât sunt dispusă să iubesc pe oricine”. Ceea ce era adevărat. Nu eram cu adevărat dispusă să fiu vulnerabilă cu nimeni în momentul acela. Fusesem prea vulnerabilă, de prea de tânără. Nu voiam s-o mai fac.

Așa că, în seara aia, după ce Wyatt s-a dus la culcare, n-am putut să adorm. Și ce-mi văd ochii? O bucată de hârtie cu un cântec pe care îl scria și era despre mine, în mod clar. Spunea ceva despre o roșcată și pomenea de cerceii rotunzi pe care îi purtam tot timpul.

Și apoi era refrenul despre mine, că aveam o inimă mare, dar niciun pic de iubire în ea. Mă tot uitam la cuvinte și mă gândeam: *Nu e adevărat*. Nu mă înțelegea

deloc. Așa că m-am mai gândit o vreme, apoi am luat un pix și o foaie. Și am scris câteva lucruri.

Când s-a trezit, am spus: „Refrenul tău ar trebui să fie mai degrabă: *Ochii mari, sufletul mare/ Inima mare, fără ghidare,/ Dar tot ce poate ea să ofere e o iubire mărunță.*”

Wyatt a luat un pix și o foaie și a spus: „Cum ai zis?”

I-am răspuns: „Era doar un exemplu. Scrie-ți naibii cântecul singur!”

SIMONE: „Tiny Love”¹ a fost cel mai mare hit de la The Breeze. Și Wyatt s-a prefăcut că a scris totul singur.

WYATT STONE (*solist, The Breeze*): De ce mă întrebi despre asta? Ce-a fost a fost. Cine-și mai aduce aminte?

DAISY: Începea să fie un tipar. Odată, luam micul dejun la Barney’s Beanery cu un tip – un scenarist-regizor. Pe atunci comandam tot timpul șampanie la micul dejun, dar mereu eram obosită dimineața pentru că nu dormeam destul. Așa că aveam nevoie de cafea. Bineînțeles, nu puteam comanda *doar* cafea, pentru că eram prea agitată de la pastilele pe care le luam. Și nu puteam să beau *doar* șampania, pentru că mă adormea. Înțelegeți problema. Așa că ceream șampania și cafeaua odată. Iar în locurile unde ospătarii mă cunoșteau o numeam Sus și Jos. Ceva care să mă țină sus, ceva care să mă țină jos. Și tipului ăstuia i se părea nostim. A spus: „O să folosesc chestia asta la ceva într-o bună zi”. Și a

¹ „O iubire mărunță” (n. red.).

scris-o pe un șervețel, pe care l-a pus în buzunarul de la spate. Mi-am zis: *Ce naiba te face să crezi că nu o s-o folosesc eu la ceva într-o bună zi?* Dar, bineînțeles, a apărut în următorul lui film.

Așa era pe atunci. Trebuia să fiu doar inspirația pentru ideea măreață a câte unuia.

Păi, la dracu' cu asta!

De asta am început să-mi scriu propriile chestii.

SIMONE: Am fost singura care a încurajat-o să facă ceva pentru ea însăși cu talentul ei. Toți ceilalți încercau doar să facă ceva *pentru ei înșiși* cu ce avea ea.

DAISY: Nu eram deloc interesată să fiu muza altcuiva.

Nu sunt o muză.

Eu sunt acel cineva.

Sfârșitul nenorocitei ăsteia de povești!